

KRONIEK.

Epos der Odontoh's. ¹⁾

Mocht gij vragen naar de herkomst
Van dit stemmingsvolle zingen,
Met de klank van goede vriendschap,
Met de dauw en damp van feesten,
Met het klaat'ren van de woorden,
Met de stille overpeinzing
Van wat is en wat geweest is,
Zeggen zou U dan mijn antwoord,
Recht en rond in deze woorden:
Uit de Gironde, uit Sauternes,
Uit Paulliac en uit Bourgogne,
Uit de landen van Champagne,
Waar de zon de zoete druiven
Rijpen doet tot ònze vreugde.

'k Zong ze, zoo 'k ze zelf eens hoorde
Van de Katúl, Skáld út Frjenstjer,
Van de Schütze, »hoofd der Hunnen«,
Van de slanke bard van Eros,
Die minnezangen weet te zeggen
In gewoon plat-Hollandsch proza.
En van Isidoor, de bouwer
Van de stoutste overspanning,
Door het menschenbrein verzonnen
Om in 's menschen mond te plaatsen.
Van Klébèr, de Wawa Tési, ²⁾
Bruin gebrand door 't heftig gloeien,

¹⁾ De Odontoh's vormen een halfbeschaafde volkstam, waarin o.a. Hnnsch, Friesch en Indiaansch bloed voorkomt (Long fellow).

²⁾ Wawa-Tési is oud-Odonteesch en beteekent »het gloeiende hoofd«.

Van zijn woelende gedachten.
 En van den man uit 't Leekster laagland,
 Die altijd door maar meer compôte wou.

Mocht gij dan nog verder vragen
 Wie zij zijn, die groote zangers,
 Zeggen zou U dan mijn antwoord,
 Recht en rond in deze woorden:
 't Is de bloem van de Odontoh's,
 Een manhafte stam van krijgers,
 Die met onweerstaanb're wapnen
 Vóór der volk'ren welvaart kampen,
 Tegen pyorrhoe en caries.
 Hen riep Scheidemann te samen
 Tot het vredesfeest van 't Tijdschrift.

En de Schütze, »hoofd der Hunnen«,
 Zag hen aan vol liefde en goedheid,
 Als een Vader zijne kinderen.
 Want als krakeel en twist van kleinen
 Acht hij hun haat en hun verdeeldheid.
 Zeegnend strekte hij z'n handen,
 (Om hen sluit net nummer veertien)
 Dat zij vredig zouden luist'ren
 En hun vechtlust mocht verdwijnen.
 Zei hij hun toen deze woorden,
 Vol van weemoed, vol van wijsheid:
 »Jullie meer dan stomme rekels,
 Waarvoor eeuwig dan die herrie?
 Luister toch naar mijne woorden,
 Me ingeblazen door Alfadur;
 Zegen vindt me' in vrede en vriendschap
 Leed en ramspoed in de strijd slechts.
 'k Heb U altijd vóórgezeten,
 Als men dat slechts kent in Haarlem.

1) Schütze is n.l. een Heiden.

Weel dan over 't vruchtloos vechten,
 Leef als broeders nu te samen.
 Ik ga heen en mèt mij smeert hem
 Onze kloeke secretaris.
 De kroon is van zijn hoofd genomen,
 Ging de weg van vele kronen.
 Omdat hij 't zoo koppig volhield
 Met hem *niet* te willen smeeren,
 Brengen wij hem thans nog hulde,
 Schenken hem een gouden penning,
 Als erkenning van zijn werken.«

't Krijgsvolk ratelt met de schilden,
 Jubelt luide hulde en bijval
 Roept om Cats en Bootz' oranje;
 Schaart verheugd zich om den feestdisch.

Sprak thans een der oudste sachems,
 Kaal van kop en vrijwat kippig,
 Over 't oud régime en 't kliekje.
 Prees het inzicht en de ijver
 Van de lieve, brave doode,
 Hoopte 't beste van de toekomst,
 At met smaak een mootje tarbot.

Als aan 't koestrend vuur des winters,
 Zat de Katúl, zachtkens droomend,
 Kluivend aan 't fasanten boutje.
 Hem drukt reeds de last der jaren
 En van 's levens goede dingen:
 »Wat de koorde voor de boog is,
 Is den man zijn trouwe huisvrouw;
 Hoewel zij bindt, is zij gebonden,
 Hoewel zij dwingt, wil zij hem volgen;
 Zonder de een is de ander nutloos,
 Maar vanavond kan 'k ze missen,«
 Peens hij, en keek glunder en tevreden.

Een der jong'ren Kabie=bonokka¹⁾
 Uit de landen van het Noorden,
 Rust'loos nu hij niet kon vechten,
 Bruischte 't bloed te fel door de aad'ren,
 Ging het hart al sneller kloppen.
 Tartend slingert hij den strijdroep
 Ampu Tatie! ²⁾ in de rijen van de krijgers.

Roodgeverfd als herfsttijdblade,
 Door 't gebruik van veel bourgogne,
 Vechtlust op hun woeste trekken,
 In hun hart het smeulend wraakvuur,
 't Eeuwenoude, 't nooit gebluschte,
 Laait de strijd weer om de pulpa,
 't Heilig kleinood der Odontoh's,
 Tot bij pudding en champagne
 De bezinning bij hen weerkeert.

»Gitchi Manitou³⁾ verhoor mij:
 »Zend de geest van Noolnav Millew⁴⁾
 »De medicijn=man uit het centrum,
 »Wil hun toch een ziener zenden,
 »Die zal leeren hen en leiden
 »En zal leven in hun midden.
 »Leer hen doen, wat hij zal zeggen,
 »Laten wat hij zelf niet doen zal.«

Begraven zij hun felste strijdtuig,
 De Amput= en de Exstir=ator,
 Rookten 't blad van roode wilgen,
 Statig trekt de rook naar boven,

1) Odonteesch, = de onrust.

2) id. , een soort van vervloeking.

3) id. , het opperhoofd der geesten.

4) id. , beteekent »Klein maar dapper«.

Tot zij stoot aan het gesteente,
En terug slaat om de hoofden,
Die zich buigen nu ten krijgsraad
Voor een veldtocht tegen vreemden.

.
.
.
.
.
.
.¹⁾

Treedt op een man met gouden knopen,
Die verzoekt de zaak te sluiten;
't Is de portier van de »l'Europe,«
En de heeren gaan naar buiten.

¹⁾ Taken away by Censor.